

Pohodni tabor Bolgarija 2009

Noč in dan sta si podajala roke, ko smo se popotniki z vseh vetrov Slovenije (Gorenjci, Primorci, Štajerci, Dolenjci) odpravljali na pohodni tabor v Bolgarijo.

Bolgarija je republika na Balkanskem polotoku. Meri 110928 km. Po zadnjem popisu iz l. 1992 se je prebivalstvo zmanjšalo za več kot 500000 predvsem zaradi izseljevanja iz ekonomskih razlogov. Državo sestavljajo tri naravne zgradbene enote: nižavje in gričevje vzdolž Donave, gorovje Balkan, ki ga dolina reke Marice ločuje od Rodopskega in Pirinskega gorstva ter Rile planine in čnomorska obala. Prebivalstvo sestavljajo Bolgari, Turki, Pomaki (islamizirani Bolgari), Makedonci, Romi in drugi. Bolgarščina je najvzhodnejši južnoslovanski jezik, v katerem je močno prisoten turški in ruski vpliv. Moderni knjižni jezik je nastal v sredini 19. stoletja. Bolgarska pisava je cirilica. Glede na versko pripadnost prevladuje pravoslavna vera. Zanimivo je, da je več kot polovica prebivalcev versko neopredeljenih. Bolgarija se je priključila EU 1. 1. 2007.

Vodstvo PD Polet Šentrupert se je letos odločilo za popotovanje po Bolgariji, kot smo v prejšnjih letih prešli del Črne gore, Italije in Romunije. Pohodni tabor je trajal od 11. 7. do 19. 7. 2009; udeležilo se ga je 36 ljubiteljev gora, potovanja in druženja.

Šentrupertski trg je postal osrednje zbirališče, del potnikov pa smo pobrali še v Trebnjem, kamor je dodatni avtobus pripeljal iz Ljubljane. Ne glede na uro (pozno ali zgodnjo) je trg zaživel svoje nočno življenje. Po zlaganju prtljage in stiskih rok ob slovesu je šofer Emanuel iz podjetja Weber zapeljal proti Trebnjemu in naprej proti Zagrebu, Beogradu ... Med potjo smo se ustavili za okrepčila in storitve, ki jih je vsakdo potreboval. Glede na to, da je vsak človek po svoje svet zase, so bila tudi ta opravila različna. Vsi smo pa bili enotni, da so bile dobrote Pekarne Grebenc in Zorenč enkratne. K njim se je prilegla dobra kava in tako podkrepljeni smo nadaljevali pot proti Bolgariji. Mejo smo prešli na Vrški Čuki in se vozili do Belogradčika, kjer smo prvič prespali.

Neusmiljeno je deževalo in vsi smo upali, da bo nebo le zaprlo pipe. Po zajtrku smo se odpravili na ogled Belogradčika in ne boste verjeli, da se nas je nebo usmililo. Tako smo se mirno in v rahlem rosenju sprehodili po rimski trdnjavi in si ogledovali različne skalne tvorbe, za katere pravijo, da so izjemnih barv v sončnem vremenu. Glede na vremenski začetek smo bili na ogledu zadovoljni tudi brez sonca. Te tvorbe so plod naravnih sil. So različnih oblik in vzburjajo človeško domišljijo. Po svojem videzu imajo imena, kot Adam in Eva, šolarica, medved, goba ...; zavzemajo 30 km v dolžino in 3 km v širino. Pred več kot 160 leti je slavni francoski popotnik Jerome Blanki zapisal:

“ Niti Ollioules, Pancarbeax, niti Alpe, Pireneji, niti nebeške gore Tirolske in Švice se ne morejo primerjati s tem, kar oko uzre pri Belogradčiku.“

Z vrha trdnjave je bil lep razgled na mesto in okoliške hribe.

Po ogledu smo se napotili skozi sotesko Iskar v Samokov, kjer smo dvakrat prespali. Po ureditvi in nastanitvi v hotelu smo si ogledali mesto. Zanimiva je bila mestna cerkvena z ženskim samostanom v lepo urejenem okolju. Za mesto je značilna starodavna tradicija gradnje fontan iz kamna, ki se je ohranila do danes.

Tretji dan smo se odpravili proti kraju Bansko, kjer smo ostali tri dni. V mestu je opazna renesančna unikatna arhitektura hiš iz kamna in lesa; več kot 50 hiš je bilo razglašeni za arhitekturne spomenike. Na mestnem trgu stoji cerkev Svete Trojice, druga največja v Bolgariji, takoj za templjem Svetega Aleksandra Nevskega v Sofiji. Sicer je Bansko znano smučarsko središče.

Naš cilj je bil osvojiti najvišji vrh Balkanskega polotoka, Musolo, visoko 2925 metrov. Z avtobusom smo se peljali do Boroveca, ki leži na višini 1315 metrov. Pohodniki smo se peljali naprej še z gondolo, potem pa urnih nog proti vrhu. Planina Rila je polna vode in kar verjeti ne moreš, da na taki višini zlahka zabredeš v močvirje. Poznanih je 176 jezer, največje pa je Popovo jezero s površino 12,4 ha. Pot na vrh je bila prijetna, veter nam je česal lase in nas prijetno hladil. Na vrhu je bilo čutiti zadovoljstvo vseh pohodnikov. Narava je bila prekrasna. Kamor si pogledal, rožice. Prav škoda, da naša Mojca (varuhinja gorske narave) ni šla z nami na vrh, ampak se je zabavala s Simono, Darjo in šoferjem v dolini. Prepričana sem sicer, da jim dolgčas ni bilo.

Pot z vrha je bila razgibana, saj sem že prej napisala, da je bilo povsod dovolj vode. Tako smo se preizkusili še z bledenjem reke, ob čemer smo imeli zastojno masažo podplatov. Nekateri pa so jo

mahnili kar po kamnih in tako je naša Lojzka doživela še gorsko kopel v sicer nič kaj topli vodi. Vse je bilo sprejeto s humorjem, saj vsak planinec to kaj hitro lahko občuti na svoji koži. Zadnji del poti se je vlekel kot kurja čreva. Končno smo zagledali mehanu (gostilno), kjer smo nazdravili z odlično Zagorko (bolgarsko pivo). Po vrnitvi v hotel je sledilo urejanje, odhod na večerjo in v mesto. V poznih večernih urah nam je nočni škrat hitro zatisnil oči.

Pogorje Rila nam je ponudila še en biser. Četrty dan našega pohajkovanja po Bolgariji smo začeli z ogledom Rilskega samostana, ki je največji in najbolj spoštovan bolgarski samostan pod zaščito Unesca. Stoji na višini 1147 metrov in je posvečen Ivanu Rilskemu. Osnovan je bil v 10. stoletju in hrani dokumente neprecenljive vrednosti in druge materialne dokaze o bolgarski zgodovini in kulturi. Celoten samostanski kompleks izgleda od zunaj kot trdnjava, njegova notranjost pa čuva neizmerne zaklade: bogastvo fresk, stavb, arkad ..., muzej, v katerem spoznaš tako bolgarsko zgodovino kot razvoj cerkve. Po ogledu samostana smo se povzpeli do jame, kjer je Ivan Rilski preživel največ svojega časa. V muzeju sem prebrala, da mu je bilo nebo hiša, zemlja postelja in rastlinje hrana. Ob tej jami je značilna špranja, za katero pravijo, da kdor pride skozi, nima več grehov. Vsem je uspelo. Ob jami in po skalah so bili povsod zataknjeni lističi z različnimi prošnjami ljudi, ki se po pomoč še vedno zatekajo k Ivanu Rilskemu.

Po tako svetem kraju nas je pot vodila v dolino k povsem zemskim zadevam, pečenim ribam in jurčkoma, ki so ju naši pohodniki kar sneli s hriba ob naši poti. Krasen dan smo zaključili s sprehodom po Banskem in v sončnem zahodu je bilo smučišče videti kot na dlani.

Zvečer smo prijetno utrujeni zaspali in se v mislih že postavili na vrh Vihrena, ki je bil na vrsti naslednji dan.

Najvišji vrh Pirinskega pogorja, Vihren (2914 metrov) je pod zaščito Unesca. Iz Banskega smo se odpeljali do izhodišča. Pohodniki proti Vihrenu, nekaj udeležencev tabora pa se je odpravilo do bližnje koč. Na svoji poti so občudovali tako kot pohodniki prelepo okolico in gorske rože. Skupina, ki ni šla na Vihren, je bila najbolj navdušena nad velecvetnim lučnikom. Sami pohodniki pa smo uživali v lepi naravi in se trudili priti na vrh. Pot ni bila posebno zahtevna, je pa svoje naredila manjša „bolezen“, ki pa je na srečo hitro minila. Morda je bila kriva hrana, drugačno okolje ...Vrh Vihrena seje kopal v soncu, veter pa nas je ohladil. Po slikanju, prigrizku in počitku smo se po drugi poti odpravili v dolino. Zvečer je sledilo pohajkovanje po Banskem in osvežitev z „bolgarsko viagro“, jogurtovim napitkom in mastiko.

Naše popotovanje smo nadaljevali proti kraju Melnik. Kraj velja za najmanjše bolgarsko muzejsko mesto. Zjutraj smo v Melniku spili dobro kavo in že smo bili pripravljene na nove dogodivščine. Ker so bile oznake zelo slabe (ali pa jih nismo videli), smo doživeli novo pustolovščino v plezanju preko vejevja, podrtega drevja, previsov. Ko smo mislili, da smo že preko najhujšega, smo ugotovili, da naša pot ne vodi nikamor, zato smo se obrnili in se še enkrat preizkusili s težko prehodno potjo. Med potjo smo občudovali visoke peščenjake različnih oblik, ki jih narava kaj hitro spreminja po svoje.

Samostan Rožen stoji na samoti. Sredi samostanskega dvorišča se človek zaveda miru, v katerem živijo menihi. Samostanska cerkev je polna fresk, krasi pa jo tudi lep ikonostas. Po ogledu in doživetju miru smo se vrnili v Melnik, kjer smo obiskali vinsko klet in poskusili bolgarsko vino. V Melniku je več kot 70 vinskih klet. V preteklosti so vino izvažali na Dunaj, v Genovo, v Benetke. Po izdatnem kosilu v različnih mehanah smo se odpeljali nazaj v Bansko, kjer smo še tretjič prenočili. Seveda se je pred spanjem še marsikaj dogajalo, če le omenim ples, petje in preganjanje žeje z Zagorko ali bolgarsko viagro.

Bansko smo zapustili zgodaj zjutraj. Pot nas je vodila do Djavolskega gurla (Hudičevo grlo). Ker z avtobusom ni šlo do izhodišča (preozko, prenizko), se je naš šofer Emanuel lotil vzratne vožnje, pohodniki pa smo se odpravili peš naprej. Emanuelu, super šoferju, je uspelo avtobus obrniti, mi pa smo uživali v hladu globine, kamor smo se spustili po mokrih in spolzkih stopnicah. Hudičevo grlo je globoka globel, v kateri lahko občutiš vso veličino in moč narave. Tam se zavedaš človeške majhnosti, nemoči in minljivosti.

Po ogledu nas je pot vodila do mesta Plovdiv, kjer smo se malo razvajeni od dobrih hotelskih uslug namestili v hostel. Udobje je bilo res manjše, a planinci se kaj hitro prilagodimo novim razmeram.

Po namestitvi v hostlu smo se sprehodili po mestu, ki velja za drugo največje mesto v Bolgariji. V mestu živi okoli 380000 prebivalcev. Pomeni pomemben ekonomski, transportni, kulturni in izobraževalni center z mnogo institucijami. V mestu smo si ogledali amfiteater, kjer se še danes odvijajo mnoge kulturne prireditve, zgradbe v mestu, bronaste kipe, lesene skulpture, žive reklamne panoje, izložbe ... Med vsem tem smo se hladili z mrzlim pivom, nekateri pa s sladoledom. Po potepanju po mestu smo na robu parka opazovali Plovdivčane, ki so zelo urejeni odhajali na korzo. Ko so oči postajale utrujene, smo se porazgubili po hostlih in spanec je prišel kar sam od sebe. Še prehitro se je zdanilo in že spet smo bili v akciji.

Iz Plovdiva smo se zjutraj odpeljali proti bolgarski metropoli, Sofiji. Nad mestom smo si v naravnem parku Vitoša ogledali Kamnito reko s 846, 6 ha površine in 1000 metri višinske razlike. Reka je nekaj posebnega. Ogromne skale okroglih oblik vzbujajo v popotniku občudovanje nad močjo narave, hkrati pa spoštovanje, pod njimi pa reka prepeva svoj napev. Reko smo lahko občudovali ali s poti ob njej ali po skalah. Vsakdo si je izbral pot, ki mu je najbolj ustrezala. Po ogledu smo se v Sofiji namestili v hostel, ki je še bolj kot oni v Plovdivu spominjal na študentsko življenje. Med sprehajanjem po mestu smo si najprej skupno ogledali mestne znamenitosti, ki smo jih dopolnili s krožno vožnjo. Mestni promet in gromenje strojev nam je preprečilo, da bi razlago o mestu slišali bolje. Opazovali smo menjavo straže, potem pa se po skupinah razkropili po mestu, si ogledovali posebnosti, si privoščili Zagorko in se veselili lepega dne, ki smo ga preživeli v bolgarski prestolnici. Utrujeni smo legli na postelje in utonili v prijeten sen.

Zgodaj zjutraj se je naša zgodba začela zaključevati. Po zlaganju prtljage v avtobus smo se odpeljali proti domu.

Prepričana sem, da je vsakdo doživel Bolgarijo na svoj način in da je bilo naše druženje prijetno. Menim, da se v imenu vseh udeležencev pohodnega tabora lahko zahvalim našim vodnikom, Tonetu, Bojanu, Franciju, ki so nas varno vodili po Bolgariji, in da smo z njihovo pomočjo spoznali novi košček sveta.

Na svidenje prihodnje leto ali kakor bi rekli Bolgari: Doviždane!

Marija